

הציורים הרוחניים הישיבה הגבוהה אשקלון

4. אורזת התחיה ה'

כשאנו מקימים עתה מצות תרומה ומעשר, גם בשעה שאין לנו כל היסודות הממשיים שמצות אלו בנויות עליהן, "לא כהן בעבודתו ולא לוי בדוכנו", הנה החזיון מתייב לפנינו... הנה המקדש על מכוננו לגאון ולכבוד לכל הגוים והממלכות, והנה אנו נושאים ברנה אלומות ארץ חמדתנו... והנה לפנינו מופיעים כהנים אנשי קדש משרתי מקדש ד' אלהי ישראל, לבם מלא אהבה וחסד, רוח הקדש שפוך על פניהם... והנה הלויים... פניהם הצוהלים ועדינים מזכירים לנו את זמרתם קדש, ואנחנו מתעדים בנחלי עדינים רוחניים ונותנים להם בלב מלא שמחה ואושר את חלקם את המעשר. עוד נראה בהר ד' במועד הקרוב ומה ירהב לבבנו לראות אלה כהני ד' ולויים בעבודת קדשם ובשירת עוזם. אשרי העם שככה לו אשרי העם שד' אלהיו. לקדמוניות ולשלמות הננו מתגעגעים, והגעגועים הם געגועים אלהיים... ממלכה ומקדש, כהונה ונבואה, המטביעים את חותמם על כל קניי חיים הטללים... האידיאלוגיה שלנו של שלמות חיים, אשר היא כה רחוקה ומופלאה, היא ג"כ קרובה ומוחשה במלוא נשמתנו, כל זמן שאין אנו עסוקים להשכיחה וכל זמן שאנו שומעים בקולנו הפנימי, המושך אותנו לתן מקום לזכרונות המחיים אותה גם בימי שפלותה

5. זרעונים ח'

ומצירים אנו לנו נשמה גדולה ענקית לכל מלא שאיפיותה, את תשוקתה הכבירה לחופש ואור, את צערה החזק, את מכאובה הנמרץ על עלבון התבל, נשמת אברהם, - איך היא מתמרמרת בראותה את האושר, את האור המוכן לכל, לכל החי, לכל הנשמה, הרוחב האלהי הקורא להויה: היה אור, הקורא לכל פרט: המלא אושר, גודל, גובה ונחת, טוב וגבורה, אהבה ונעימות, - והבארות נסתמו, "סתמום פלשתים וימלאום עפר", איך מתפרץ הארי מהסוגר, איך נוטל הוא את מקלו בחרון, משבר את הצלמים, קורא בכח לאורה, לאל אחד אל עולם

תחת שהעז וההדר הוא לבושם הטבעי להם. וכשהמעשים נפגמים לעומת זה הולך הרעיון ומתרחק, עד שהוא נהפך למין מחשבה קלושה, המעוררת גם היא בוז מכל איש מעשה מצד מרחקה מן החיים ומצד רפיון כחה לפעול עליהם. כדי למצוא תרופה לעומת מצב איום זה, לעומת מחלה כזאת, האוכלת את שתי הקצוות אשר לחיים וממילא נחר תוכם, אנו צריכים להתאמץ בכל היכולת בשמירת המעשים, לחבבם ולאמצם, אבל לא לעמוד על תחום זה בלבדו. מאומה לא נשא בעמלנו, אם לא נצרף אל רוממות המעשים את ההשבה אל תעופת הרעיון האצור וגנוז בהם... לא נבהל כלל מהמפחידים אותנו מתעופת המחשבה, האומרים שאנו מתאמרים לעלות מרומי שחקים באין סולם. לא כן, יש לנו סולם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה...

2. אורזת התשובה: עמ' קנ"ג-תוספת תשובה-ה'תשובה והשלום'

אמנם ישנם דברים רבים שהם מעכבים את התשובה... אבל הדבר שהוא המעכב הראשי, שהוא כולל בקרבו באמת את כל שאר העכובים... הוא המושג של ציור התשובה, המקושר שלא על פי אמת רק עם דלדול נפש, עם חולשה ורפיון והנמכת עץ החיים - הציור הזה באמת הוא פוגם גם בתוכן התשובה של כל יחיד במדה ידועה, אבל יתר מכל הוא מעכב את התשובה הכללית...

3. כחרי מאמר שלישי ה'

ומצאה המדמה להמציא ההדר שבצורות הנמצאות אצלו בעזר הזכרון, לדמות אליו הענין האלהי המבקש, כמו מעמד הר סיני ומעמד אברהם ויצחק בהר המוריה, וכמו משכן משה וסדר העבודה וחול הקבוד בבית המקדש, וזולת זה הרבה. ומצאה השומר לשמר את זה ולא ישכחהו, ויגער המפשבי ושידיו מבלבל האמת ומספקו.

1. אורזת התחיה ר'

חיים אנו עם הציורים הרוחניים שבשאיפה של נשמת האומה. כל מקום שניצוצות אור הללו גנזים שם הננו מקושרים אליו בקשר של נשמה של חיים של כל היותנו, בין שיהיה מקום זה מקום ממשי, מדת ארץ, בין שיהיו מעשים שהציורים האלה כמוסים ביסודם, בין שיהיו מחשבות ורעיונות מאיזה מין שיהיו. מי שבא לקוץ סעיפים הללו, מי שממעט את חילם, את כבודם וחשיבותם אצלנו, הרי הוא ממעט את לשד חיינו ולנגדו אנו מתקוממים בכל מלא כחנו. בכללותה של התורה הכתובה והמסורה ובהשתרגות כל ענפיה ספון הציור הרוחני היותר עליון ומקורי של חפץ האומה, מצד מגמת חייה היותר עליונים... בתוצאות השקפותיה, על ההויה, על העולם על האדם, על היחיד, על החברה, על הטוב ועל הרע, על החיים ועל המוות. כל מה שההבנה וההכרה התורתית מתגלה יותר באומה, מתבססת יותר ויותר נשמתה בקרבה וכח חייה מתעלה ומתאדר, והמעשים הם הבסיסים החמריים, הנושא הממשי, שהייתאריה הגדולה הזאת מנחת במ את אוצרותיה, וכפי אותה המדה שתתגדל ההבנה התיאורית, בגדולת ערכה, קן יוסיף להתנוצץ בקרב האומה כולה האור החבי אשר במעשים כולם ותתגלה מדת התפארת שביהדות המעשית בכחה לאלהים. יש אשר ישלול החיים במהלכם ולא יעצרו כח ללכת עם הציורים הרוחניים, וייעף אז הרוח השואף להגשימם במעשה. אז תולד מבוכה והדעות מתפלגות. אמיצי הרוח יאמרו: החיים הם עלולי מחלה, אבל גם עלולים לשוב אל הבריאות השלמה. וכל אשר יחובר אל החיים יש בטחון. האידיאלים היקרים, הגנוזים בחביוני המעשים, מחויבים הם לצאת אל האור דוקא על ידי התגלמותם במעשים... לא נעזוב את הדגל, נשא ונסבל באהבה... ואם הסבל כבד יותר משכבר הימים, הלא כדאית היא המגמה לשאת בעבודה עול, הלא זה כבר יצאנו מהחוג של עמים ילדים קלי דעת, הקצים בפעולות רציניות שאין הנאתן בצדן... כשפוגמים את הרעיון, כשמרחקים, על ידי השקוע בקטנות החיים הרגילים, מרוממות המחשבות העליונות, שהן מחוללות את המעשים הגדולים ושהן גנוזות בתוכם בגניזה אלהית עצומה, ממילא הולכים המעשים ונפגמים. ערכם משתפל והדרם הולך ומועם, עד שהם מתגלים בצורה קצופה המעוררת קפידה ושמומן.

12.7.2018

IMG-20180712-WA0006.jpg